

Kritika - Cosmopolis

2012 május 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Eric Packer (Robert Pattinson), a mindössze 28 éves, unatkozó milliárdos egy szép napon beveti magát hi-tech limuzinjába, és elindul a fodrászhoz. Mire odaér, teljesen más emberré válik. Szóval ez egy újabb film az átváltozásról, Mr. Cronenberg? Hááát...

Képzelem, ahogy a Team Edward szerencsétlen zászlóviv?i harmadáig sem elfogyasztott popcornjukba kapaszkodva, kábán botorkálnak ki err?l a filmr?l, s segélykér? pillantásokat vetnek egymásra. A vicc az, hogy a kanadai rendez? elkötelezett rajongói is jó eséllyel hasonló ábrázattal az arcukon jönnek majd ki a fényre, ugyanis nehéz megmondani, mi ragadta meg az egykori vizionáriust ebben a meglehet?sen túlhaladott, semmitmondó korképben.

Oké, a milliárdosok szemében az értékek jelent?ségüket vesztették, érzéketlenné, életidegenné válnak: unalmukban nem tudnak mit kezdeni magukkal és a világgal, és Patrick Batemannel ellentétben már a rivalizálás és az er?szak sem izgatja fel ?ket. Lehet-e érdekes filmet forgatni az érdektelenségr?l? Ha ehhez nem társul némi paranoia, akkor szinte lehetetlen. Már pedig nem ártott volna, ha Cronenberg elolvas egy-két Dicket a csavarosabbik fajtából, és elfogyaszthatott volna egy-két korai Linklatert is, hogy megtalálja az esetleges párbeszédekre épül?, kézzelfogható cselekményt?l mentes narratíva mögött a cselekményt, a Cosmpolisban ugyanis mindent tudó, a valóságtól mégis teljesen elszakadt emberbuborékok ontják magukból a rizsát a globális társadalmi-gazdasági vízióról, amely leginkább úgy hangzik, mint egy konklúzióhiány miatt visszadobott makroökonómiai disszertáció.

És ez a jobbik eset. Packer lassan döcög ~~a fodrászhoz~~ a szakadék felé, útközben mindenféle figurákkal konzultál: van, aki meg akarja ölni, van, aki meg akarja baszni, de igazából semmi sem izgatja; nem akad fenn azon, ha odakinn egy tüntet? felgyújtja magát, sem azon, hogy az ilyen-olyan megüresedett emberhüvelyekkel lefolytatott dialógusok néha úgy hangzanak, mintha két süketnéma jelbeszéd nélkül próbálna kommunikálni egymással. Mintha Cronenberg azt nyilatkozná a világnak, hogy tessék, idáig jutottál a növekedésben és a fogyasztásban, idáig degradálódtál az értékítéletekben: neked már nem szabad mondani semmit, mert úgysem hallasz meg semmit. Hát igen, én magam szúrnám ki a fülemet, ha ezt a filmet még egyszer meg kellene néznem.

http://aeonflux.freeblog.hu

Ajánló